

Van kramp in de rug is niks te merken

Soms kan één noot een hele avond maken. In het Parool Theater werd die gisteren geblazen door jazztrompettist Menno Daams, aan het eind van *In the middle of a kiss* van Sam Colson. Loepzuiver hoog, zonder de minste aarzeling. Het publiek was er even stil van.

De eenarmige muzikant blies mee in de maandelijkse jazzavond van Dig d'Diz, met Jan Menu op sax, Jan Voogd op bas en Maarten van der Grinten op gitaar. "Trompet is sowieso een lastig instrument," legde Menu later uit. "En Menno heeft dan ook nog eens de handicap dat hij alles met één hand moet doen: het instrument vasthouden én bespelen. Dat gaat niet altijd zonder kramp in zijn rug." Maar daar was niets van te merken. Bij de uitvoering van zijn eigen compositie *Playground* stond Daams stralend te kijken naar wat de andere muzikanten ervan maakten. En die deden hun best. Terwijl hij met Menu een

beetje in de ouwe-jongens-krentenbroodsfeer bleef hangen en ze gingen uitleggen hoe lang ze elkaar al kenden, zette Voogd alvast in om het tempo erin te houden. Het werd een naadloze overgang van babbelen naar geconcentreerd muziek maken.

In het deel waar Menu en Daams samen speelden, bleek wat ze probeerden uit te leggen voor het begon. Een vanzelfsprekende wisselwerking tussen twee muzikanten die elkaar inderdaad al heel lang kennen. Menu voegde ook nog eens een soepel vraag-en-antwoordspel op zijn instrument toe, wat de symbiose accentueerde. "Best zwaar, trompet spelen," zei hij na afloop tegen zijn collega. "Ach," reageerde Daams glimlachend. "Er komt ook een hoop aanstellerij bij kijken."

Het resultaat is zondag te beluisteren op Radio 6 tussen 23 en 24 uur.

FRITS VISSER